

Fény sugar

Evangéliumi hitébresztő és hirtelítő folyóirat

Felelős szerkesztő: Gáncs Aladár ev. lelkész. Laptulajdonos: „Fébé” Ev. Diakonissza Nőegylet. Megjelenik minden hó 1-én és 15-én. Előfizetési ára félévre 2 pengő 25 fillér, azaz 28000 korona, többes küldésnél 2 pengő, azaz 25000 korona. Egyes szám 2200 K.

„Hirdetek néktek nagy örömet!”

Néktek, de tulajdonképen, mint karácsonyi üzenet, néked szól. Csak az a kérdés, hogy kinek az ajkáról veszed azt. Emberajakról? Amelynek nem hiszel? Angyal ajkáról? Akiről úgy tartod nem ért meg téged. A menny dicsősége és a földi életnek küzdelme, szenvedése, nyomorúsága nagyon messze esnek egymástól. A menny lakója a földi ember helyzetébe magát beleélni nem tudja. Sokan vannak, akik életük végéig is csak a küldöttet látják, a szót néki tulajdonítják s ezért jogosnak tartják a töprengést, kételkedést, s a szavak mögött a sok-sok kérdőjelet. Boldog az, akinek a forrással van dolga. Aki az üzenet kibocsátóját látja és tudja, hogy annak a szavában soha, de soha nem kételkedhetik. Ki az, aki az üzenetet küldi? Maga az Úr! Aki úgy szerette e világot, hogy az Ő egyszülött Fiaát adta üdvözítőül, szabadítóul, megtartóul. Vajjon te hiszed-e már ezt? Ha igen, akkor azt is tudod, hogy a mennyország a földre jött. Nyom a bűnnek terhe? Ég a seb? Fájnak a túsúrások, a rágalmak, bántalmazások emberek részéről? Nehéz az életnek terhe, küzdelme? Halld, a nyomorúságnak vége szakadt! Itt van a Megváltó, a Szabadító, a te megtartód. Vedd igénybe az Ő csodálatos szeretetét és irgalmát, mely Őt lehozta erre a bűnnel és szennnyel telt világra. Borulj le előtte, tárd fel szivedet Őnéki, fogadd be Őt, az Ő irgalmosságát. Engedd, hogy fájó sebedet Ő gyógyítsa meg, könnyeidet Ő törölje le, befedezzen és betakarjon a világnak minden támadása, kísértése és csábításával szemben, s akkor feltámad szivedben a karácsonyi hála, tudod, hogy néked van Megváltód. Igen, — született néked is Megtartó, ki az Úr Krisztus, — most már lehetsz te is követe a nagy Királynak, hogy az örömhírt másokhoz is elvidd. Bizonyosítvó életed mindennél hangosabban fog beszélni s lesz karácsonyi öröm a szivedben, soha el nem múló, örökkévaló öröm! És megtapasztalod, hogy mint egy-egy mécses, másoknak a szivében is felgyúllad a hitnek lángja és mindig több ajakról hangzik el a magasztaló dicséret és hálaadás: Krisztus, az Úr megszületett!

Hallelujah!

P. I.

„... Nevezed az ő nevét Jézusnak ... Ez nagy léssen ... És uralkodik ... és az ő királyságának vége nem léssen!” Luk. 1: 31–33.

Az elveszett bárány.

Egy indiai misszionáriusnő mondja el a következő történetet: Egyszer egész éjszakán át báránybégetést hallottam. Azt gondoltam, hogy bizonyára egy kis gyámoltalan bárányka tévedt el és most egész éjjel az utcán, az anyja után béget. Reggel felé a hang gyengébb és mindig elhalóbb lett. Kimentem az udvarra és a hitoklató kútja körül egész sereg embert láttam, a kút mélyéről pedig felhallatszott az elveszett bárány bégetése. A pásztor a kút peremén állott és azon gondolkozott, hogy hogyan menthetné ki a báránykát. Este vette észre, hogy hiányzik és egész éjjel kereste kint a földeken.

A kút majdnem negyven láb mély volt és a falai meredek sziklásak. Száraz időjárás volt és így a kút fenekén csak kevés víz látszott. A bárányka a víz szélén állt. A pásztor még sohasem járt lent a kútban. Azt gondoltam, hogy a bárány nem nagy érték, csak egy márkába kerül, s ezért ne veszélyeztesse a pásztor az életét és ne ereszkedjék le a kút mélyére. Ezt meg is mondtam a pásztornak.

„De a bárány az enyém és meg kell mentenem” felelte nagy méltatlankodva és haragosan a pásztor. Hozott egy kerek kosarat, négy kötelet erősített rá és összekötözte azokat. Azután a víz húzó kötelet megerősítette a kút peremén és leereszkedett a mélybe. Nagy nehezen lejutott a bárányhoz. A bárányka nekiugrott és elégedetten dörzsölődött hozzá. Ekkor a nézők utána eresztették a kosarat. A pásztor a báránykát beleültette, de az nem akart a kosárban maradni. Erre összekötötte a lábait. Még így is kiesett volna, de a pásztor a felsőruháját levetette és a kosár tetejére erősítette. A kosarat felhúzták és a kis bárány ott állt reszketve a kút mellett addig, amíg a pásztor is fel nem került. A pász-

tor azután karjára vette a báránykát és megvizsgálta, hogy nem sérült-e meg. A hátán megsebesült és az egyik lábát nem tudta mozgatni, de a pásztor arca sugárzott a boldogságtól, amikor a vállán hazavitte a báránykát.

Nem juttatja-e eszünkbe ez a jó Pásztor történetét? Ő is lehajolt a mélybe, hogy magához felemelje és szívére vonja az elveszett embert.

Bár az évnek minden napja erre emlékeztet, de a karácsony különösen azt mondja nekünk, hogy elhagyta mennyei trónját és lejött, hogy megkeressen és megtaláljon engem — téged.

Ismered-e már ezt a karácsonyi örömet?

„Nem ismernek engem.”

Egy anyának egyetlen gyermeke gyengeelméjű volt. Az anya nem vett részt semmiféle szórakozásban, nem ment sehova sem a gyermeke kedvéért. Húsz éven keresztül ápolta a gyermekét éjjel és nappal a legnagyobb odaadással és sírva kellett mégis elmondania, hogy: „Nem is ismer engem! Soha semmiféle jelét sem adja annak, hogy szeret engem!”

Ugyanezt mondhatná el sokunkról Mennyei Atyánk! Mit tett már velünk és rajtunk a mi Atyánk szeretete azóta a karácsonyest óta, amikor először csaptuk össze a kezünket, anyánk ölében ülve, az égő, csillogó karácsonyfa előtt. A mi Atyánk is elmondhatná: „Az én gyermekem nem is ismer engem! Sohasem mutatja, hogy jobban szeret engem, mint mindenki más!” Vajjon nem szól majd ellenünk ez a karácsonyi vád az örökkévalóságban?

„Nem ismernek engem!”

Szeretettel értesítjük lapunk olvasóit, hogy előfizetésük ezzel a számmal lejár. Kérjük az előfizetések szíves megújítását!

Óh nyissatok ajtót, kaput!

Óh nyissatok ajtót, kaput,
Az Úr előtt nyílják az ut!
Dicső Király a föld felett
S Megváltó is, ki áld s szeret
Üdvöt hoz és élet nekünk,
Hadd ujjongjon hát énekünk:
Az Úr áldott legyen,
Teremtő Istenem!

Megtartó Ő s igaz Király,
Jóság, szelidség véle jár,
A koronája tisztaság,
A kormánybot irgalmasság.
Mind meggyógyítja sok sebünk,
Hadd ujjongjon hát énekünk:
Az Úr áldott legyen,
Meváltó Istenem!

Boldog kimondhatatlanul
A nép, hol ily király az úr,
És boldog szív az mindenik,
A melyben Ő uralkodik,
Igaz örömmek napja Ő,
Üdvöt, gyönyört hoz, hogyha jó,
Az Úr áldott legyen,
Szent-Lélek Istenem!

Óh jőjj, megváltó Jézusom,
A szívem néked megnyitom,
Hadd lássam nyájas arcodat,
Vonulj be, szívem befogad.
Szent-Lelked hadd vezessen in,
Órök dicsőség útjain,
Áldott legyen neved,
Szálljon rá tisztelet!

Ford. Vargha Gyu'áné.

Néked szól.

A háború alatt játszódott le ez a történet.

Karácsony volt, Ott kuporogtunk a mi szűk, kis fedezék-szobácskánkban. Mindenki várta, hogy mit hoz a posta hazulról, csak én nem, hisz senkim sem volt otthon, senki sem gondolt rám. Egyszerre csak elhangzott a vezényszó: „A póstáért menni!” — én szívesebben a lövészárókba mentem volna, minthogy itt álljak örvendező társaim közt. De egyszerre csak a saját nevemet hallom. Hogy lehetséges ez? Nem tudtam hova lenni a csodálkozástól. Egy csomagot kaptam. Gondolatokba merülve csúsztam vissza a fedezékembe. Lassan kibontottam a csomagot. Vajjon honnét jön? Csakugyan nekem szól? Levél is van benne. Az aláírást nem ismerem.

Talán mégis másnak szól? De a név, az ezred, minden egyezik. Azután elolvastam a levelet, nem volt sok benne. Azóta sokszor olvastam. Itt van most is az irattáskámban. Az első levél, amit a harctéren kaptam. Megköszöni nekem, hogy a hazát védem helyette is és azután volt ott valami a karácsonyról is. „Tapasztalja meg azt a nagy örömet, amiről a karácsonyi történet szól: „mert született neked ma a megtartó, ki az Úr Krisztus.“ Nem igen ismerem a Bibliát, de úgy tetszett nekem, mintha ez nem egészen így volna a Bibliában. Egyik társam kapott egy Új-Testamentumot, kikerestem belőle nagy nehezen a karácsonyi történetet, ott volt: „Ime hirdetek néktek nagy örömet, . . . mert született néktek ma a Megtartó.“ Igen, ez az. A Bibliában az van: „néktek“, a levélben pedig az van: „néked.“ Természetesen így kellett írnia, ha nekem szól. De mégis olyan különösen hangzik ez: „Ma született *néked* a Megtartó.“ Erre én sohasem gondoltam. *Nékem?* Mindig azt gondoltam, hogy minden ember önző, zsarnok, gonosz. És most ez a levél és ez az Ige! A következő napokban nagyon különösen éreztem magamat. Ha magamban voltam, úgy éreztem, mintha valaki a karját a vállam köré tenné és azt mondaná: „*Néked!* A te számodra is nyitva van a kapu egy boldog, örvendező élethez, te is lehetsz még olyan boldog, mint a gyermekek karácsonykor. Nem kell békétlenül, gondterhelten járnod az élet útain.“ Úgy éreztem, mintha egy lágy, szerető kéz kivenné a töviséket és bogácskórót a szívemből.

Mostanáig nem gondoltam a vallásos dolgokra, a karácsonyi történettel se törődtem. Egyszerre eszembe jutott minden s szívem túláradt az örömtől és hálaadástól arra a boldog bizonyosságra, hogy született „*nékem*“ is a Megtartó!

Karácsony Uj-Guineában.

Hoffmann misszionárius készült karácsony ünnepére. Egy kis fát is szerzett, nem volt ugyan fenyőfa, de, ha majd meggyűjtják rajta a gyertyácskákat és elénekelik mellette a régi, szép karácsonyi énekeket, azért nagyon jó lesz. Falubeli pápuákat is meghívott az ünnepre.

Elérkezett karácsony délutánja. A misszionárius felesége hirtelen súlyosan megbetegedett. 41 fokos láza volt. Ilyen lázasan csecsemőjét sem táplálhatta. A gyermek sirt az éhségtől.

A vendégek egymásután érkeztek, kíváncsian várakozva. Szomorúan tértek vissza hajlékaikba, amikor meghallották, hogy a misszionárius felesége életveszélyesen megbetegedett. Szomorú karácsonyeste volt a misszionárius házában. Nem szólt a karácsonyi csengő, nem gyulladt ki a karácsonyi fény. Nehéz szívvel ápolta a misszionárius a súlyos beteget és mellette ott sirt az éhes csecsemő.

Hoffmann misszionárius kilépett a verandára. Fejét egy oszlophoz támasztotta. Szívében felébredt az otthon utáni vágy. Most éneklük a karácsonyi éneket. Óh boldog karácsony, óh boldog gyermekkor!

Szemét lassan az égre emelte. Egy csillagragyogott felé. Gondolatai a szent földre szálltak. A karácsonyi csillag! Így világított akkor is a kereső, hívő embereknek, akik a gyermek Jézust keresték. A gyermek Jézus a bölcsőben itt van most is. Nem vehetik el tőlünk. Egyszerre világos lesz előtte megint minden. Csendesen megszólal a szívében az Ige: „Kicsodám van az egekben! Náladnál egyébben nem gyönyörködöm e földön! Ha elfogyatkozik is testem és szívem,

szívemnek kösziklája és az én örökségem te vagy, óh Isten, mindörökké!”

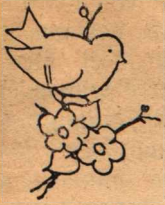
Hoffmann misszionárius odalépett a felesége ágyához: „Hogy vagy?” kérdezi. „Sokkal jobban vagyok, úgy érzem, hogy hálát kell adnom Istennek minenért!” „Igen, én is azt érzem!” A misszionárius halkán egy háladalba kezdett, míg felesége forró kezét a kezében tartotta: „Dicsőség Istennek.”

Orvosság a búskomorság ellen.

A jeruzsálemi Gobat püspök egy ideig Strassburgban tartózkodott és egy esti összejövetel alkalmával beszélt a munkájában előforduló szenvedésekről, nehézségekről és örömeikről.

Egytanár-hallgatója megkérdezte: „Mit tett, ha szükséget szenvedett és nehéz körülmények közé jutott?” „Valami elhagyott helyre menekültem, gyakran egy barlangba” felelte Gobat „és gondolatban magam elé sorakoztattam minden ismerősömet, az ő szükségeiket, hiányaikat és nehézségeiket és imádkoztam értük, — és még mielőtt a végére értem volna, — a mások nyomora és szüksége elfelejtette velem a saját bajaimat.”

A tanár elgondolkodott, mert abban az időben nagyon lehangolt és búskomor volt és nem tudott rajta senkisémet segíteni. Ugy csinált, ahogy Gobat püspök mondta, ha szenvedett és erőt vett rajta a fájdalom, akkor más szenvedésére gondolt és ettől az ő baja is elmúlt. Volt egy ismerőse, aki kedélybetegsége miatt intézetben volt és a baját gyógyíthatatlannak tartották. Megírta neki levélben, amit Gobat püspöktől hallott és, hogy ő rajta milyen csudálatosan segített Gobat ajánlata. A beteg megfogadta a tanácsot és meggyógyult és szeretettel és hűséggel ápolt ezután hasonló betegeket.

Gyermekeinknek!

Jézus a földön.

Karácsony éjszakáján
A Jézus földre jött,
Ott Betlehemnek táján,
Mint kisdéd újszülött.

Nem jött királyi fényben,
Nem hirnévvel tele,
Jött egyszerűn, szegényen,
Jászol volt fekhelye.

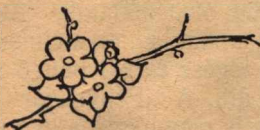
Megjöttét nem fogadta
Hajlongó szolgálhad,
De szívét néki adta
A kis pásztorcsapat.

S most fenn ül bár a fényben,
Mint Úr ég s föld felett,
Csendes karácsony-éjben
Találkozik veled.

Ha ébren vagy s vigyázol
Csendben az Úr előtt,
Szived lesz majd a jászol,
Mely befogadja Őt.

S a mindenség Királya
Szived lakója lesz,
Minden kincsét kínálja,
Üdvöt, békét szerez.

S templommá lesz a lelked,
Mely befogadta Őt,
Óh áldd a nagy kegyelmet,
Mely érted földre jött.

Danika karácsonya.

Dermedt kezekkel, rongyos ruhában, dideregve kiáltotta a kis János: „Ujságot vegyenek!” — nem sokan vették figyelembe. Egyszerre csak nagy sietve futott egy kis leányka után, kit anyja kézenfogva vezetett az utcán.

— Nem a kisasszonyka vesztette el ezt a szép zsebkendőt? — kérdezte a kis Mariskától.

— Igen, igen. Oh be jó, hogy megtalálta! Köszönöm szépen. — Mariska édesanyja azalatt már kinyitotta erszényét, hogy megjutalmazza. De hiába keresett abban aprópénzt, nem talált.

— Sajnálom kis fiam, nem adhatok semmit. — Jánoska tovább ment, mint aki az ilyen csalódásokhoz már hozzászokott. Egyszerre csak valaki meghúzza a kabátja ujját és szeretettel szól hozzá.

— Vedd ezt a jegyet és még valakit hozhatsz majd magaddal. — Mariska volt, aki édesanyja biztatására Jánoska után futott.

Jánoska először nem tudta, mit csináljon azzal a cédulával, de zsebetette és hazament. Otthon beteg kis testvére várt reá, a kis Danika. Milyen sovány és halovány volt szegényke! Mióta édesanyjuk meghalt, csak Jánoska volt a gondozója, de ő is egész nap az utcán volt, s ha este hazajött és nem hozott elég pénzt magával, édesapja nagyon megverte, a pénzt pedig elvette és a korcsmába vitte. Így sokat éhezett és fázott a két gyermek. Legtöbbet Jánoska, mert, ha volt egy falatja, azt a kis Daninak vitte. Az egyetlen rongyos pokróccal is Danit takargatta be. Még ruháját is ráterítette, csakhogy ne fázzék. Inkább ő didergett szegény.

Másnap úgy tudta, hogy ünnep van, de hogy milyen ünnep, arról még senkisémm beszélt neki. Ekkor eszébe jutott az a kis cédula, amit kapott. Elővette, s nagy nehezen elolvasta. Karácsonyfa-ünnepélyre szóló belépőjegy volt. Jánoska nagyon gondolt. — Megmosdatta tisztára a nagybeteg kis Danit, gondosan a pokrócba burkolta és elvitte magával az ünnepélyre. A kapun sok barátságos gyermek tódult befelé. Mindenkitől elkérték a jegyét, s mikor Jánoskára került a sor, bevezették s leültették az első sorba, hogy mindent jól láthassanak és hallhassanak. Mikor a gyermekek mind elhelyezkedtek, egy nagy függőnyt nyitottak szét és óh, csodák-csodája: előttük egy gyönyörű, nagy karácsonyfa állott, tele gyertyával és sok-sok fényességgel. Azután egy barátságos úr jelent meg. A gyermekek mind felujjongtak: „a kedves tanító bácsi!” Elkezdett beszélni valamiről, amit Jánoska eddig még nem hallott. Az Úr Jézus csodálatos szeretetéről, az Ő földrejövételéről és hogy hívja magához a gyermekeket. Azt is elbeszélte, hogy egy kis fiú, aki még egy hét-

tel azelőtt velük együtt volt a vasárnap-i iskolában, ma már egy sokkal szebb ünnepélyen vesz részt. Oda mehetett, ahol nincs többé szenvedés és fájdalom, hanem öröm, boldogság, ragyogó fényesség és dicsőség. Jánoska ámulva hallgatta mindezt, s amikor vége volt az ünnepélynek azt se tudta, hogy hogy jutott ki az utcára. De azután futott haza kis testvérkéjével. Otthon nemsokára a kis Dani, aki az ünnepélyen még felujjongott a gyönyörű karácsonyfa láttára, a szemei csillogtak, arcocskája csak úgy ragyogott a boldogságtól, Jánoska karjára hanyatlott mint aki hamarosan elhagyja ezt a földi életet.

Ekkor Jánoskában újra feléled mindaz, amit az ünnepélyen hallott és csak egy kívánsága volt, hogy az ő kis Danikája is odajusson az Úr Jézushoz, ahol nem fog többé szenvedni és mindig-mindig nagyon jól lesz dolga. A kis Daninak is erről próbált beszélni, míg Dani kis szívében is feltámadt a bizalom. Az iránt, Aki a gyermekeket olyan nagyon szereti és boldoggá teszi. Most már mindketten tudták, hogy a kis Dani első karácsonyának folytatása lesz. Ezért Jánoska örömmel engedte útjára, amikor ragyogó, nagy fekete szemével utoljára feltekintett reá. Azután lezárta, s a földön nem nyitotta ki többé, de lelki szemei már látták a dicső mennyei hazát.

Kedves Gyermekek!

Áldott ünnepeket kívánunk mindnyájatoknak. Értsétek meg a karácsony örömet és fogadjátok ezt szívetekbe. Egy újságot is közlünk veletek. Kis lapotok magnagyobbodik, aminek hisszük, hogy közületek is sokan örülni fognak. „Kis Harang“ lesz a címe. Két oldallal több, mint amennyit eddig olvashattatok. Aki előfizet reá annak külön a címére megküldjük. Egész évre 1 pengő 20 fillér lesz az ára. A „Fénysugár“ mellett továbbra is megmarad a gyermeklap.

Tudakozzátok az Írásokat!

Dec. 15. Fil. 4:8—23. Mily kevesen tudják még Isten gyermekei közül is, hogy az által, amit Isten országának munkájára adnak, ők lesznek gazdagabbakká. Isten országa terjedésének megvan a maga földi oldala, földi intézmények, Isten országának hivatásos munkásai, s b. ezeknek fenntartásáról a hívőknek kell gondoskodniuk. Mily szomorú, hogy sokan ezt zúgolódva teszik. Így sejtát magokat fosztják meg az áldástól s emellett Isten országának előhaladását nehezítik meg. A jókedvű adakozó megtapasztalja azt, amivel Pál apostol a filippibelieket biztatja. (19. v.)

1. Thess. 3.

Dec. 16. Luk. 1:5—25. Keresztelő Jánosra nagy feladat várt, hogy ő legyen az Úr Jézus munkájának úttörője. Épen azért Isten már előre elkészíti János érkezését. Már az, hogy idős szülők gyermeke, akik ilyen áldásra már nem várnak, mutatja, hogy születése is Isten csodálatos közbelépésére történik. Még nevét is Isten választja meg, hogy az kifejezze Istennek róla táplált gondolatait. S hogy Zakariás lássa, mennyire szent az Ő akarata, bűnhődnie kell neki azért, hogy az angyal híradásának azonnal hitelt nem adott. Isten kegyelme és szentsége egyaránt megnyilatkozik ebben a jelenetben.

1. Thess. 4.

Dec. 17. Luk. 1:26—38. Gábiel anyagra még fontosabb feladat is vár János születésének bejelentésénél, és pedig Jézus születésének bejelentése. János csak az emberek közt lesz nagy, de Jézus nagysága nem emberi, hanem isteni. S így az Ő születésének még csodálatosabb módon kell megtörténnie. S mivel Máriában meg voltak a szükséges tulajdonságok, azért esett Isten választása öreá, hogy ő legyen anyja az égből származandó gyermeknek. S Mária első perctől tudta, hogy bár ilyen nagy felmagasztaltatás érte, ő még sem lehet egyéb, mint az Urnak aláztos szolgálóleánya.

1. Thess. 5:1—11.

Dec. 18. Luk. 1:39—56. Boldog az, aki hitt, ezt tapasztalja Erzsébet is és Mária is. Boldoggá teszi őket az a hittel elfogadott bizonyosság, hogy ők, egyszerű aszszonyok, Isten kegyelméből, olyan gyermekeket nevelhetnek majd föl, akikből mérhetetlen áldás árad majd Izraelre. Ennek a két nőnek a története milyen nagy felmagasztalása az asszonyoknak, az anyáknak! Istennek hány nagy embere, próféta, misszionáriusa emlékszik vissza háálával arra a befolyásra, amelyet hívő édesanya gyakorolt reá.

V. Móz. 18:15—19.

Dec. 19. Ján. 1:19—28. Keresztelő János hivatásos ember. Bár tudatában van nagy elhivatásának, hogy őáltala teljesül-

jön be az ótestamentomi profécia, az Úr útjának elegyengetése, azért semmi érdemet nem tulajdonít magának. Kész teljesen háttérbe vonulni, hogy ne őt lássák, hanem az Urat. Kövelendő példánykép ő az Isten országa minden munkásának, akiknek nem lehet más vágya, más célja, mint-hogy életük és szolgálatauk által Isten gondolatai teljesüljenek s az Úr dicsóítottassék. Fil. 4:4—7, Ján. 1:15—18, 1. Ján. 1:1—4.

Dec. 20. Zsolt. 93. A zsolttíró örven-dezik az Úr hatalmának és dicsőségének. Az olyan ember számára, akinek szive nincs békességben Istennel, nem örvende-tés dolog az, hogy az Úr hatalmas, hogy az Úr uralkodik. Annak szívet félelemmel és rettegéssel kell hogy eltöltsé ez. De aki bűnbánat és megalázkodás utján bűn-bocsánatot nyert és megbékélt Istennel, annak számára fölemelő és boldogító ez a gondolat. Az tudja, hogy Isten hatalma és fensége nem zúzza őt össze, hanem helyet enged a kegyelemnek, amely fölemel.

1. Thess. 5:12—18.

Dec. 21. Luk. 1:57—80. „Vajjon mi lesz e gyermekből?” találgatták a szomszédok. De erre csak az édesatyja, Zakariás tudott megfelelni, akinek a Szent-Lélek tudtul adta a gyermek jövődjét (76. és 77. v.). S Zakariás áldja és magasztalja az Urat, mert saját fiának jövőjével együtt feltáru lelki szemei előtt annak a másik eljövendő gyermeknek az élete is, akiben maga Isten fogja meglátogatni az Ő népét, s békességet szerezzen neki. Zakariás még csak Izraél megkegyelmezését látja, de mi tudjuk, hogy abban a karácsonyi gyermekben minden népek és minden idők számára alászállt Isten kegyelme és béke-üzenete e földre. A karácsonyi előkészü-tek közepette gondolunk-e erre a nagy béke-üzenetre, s elfogadtuk-e már?

Zak. 1:1—17.

Dec. 22. Préd. 1. Salamon királynak megadatott, hogy mindent megkóstolhasson és megpróbálhasson, ami csak kívánatos az emberi elmének és szívnek: gazdagságot, bölcseséget, hatalmat, élvezeteket. De mivel minden dolgába belekeveredett a maga emberi gyöngesége és bűne, s nem tudott mindent igazán Isten kezéből venni, semmi sem elégítette ki, s mindenből csak azt a végső tanulságot vonta le, hogy hiábavalóság. Bizony így jár az ember ma is, ha a saját szemüvegén keresztül nézi a dolgot, nem pedig Isten által megnyilatkoztatott, világosan látó s mindent a maga igazi értéke szerint mérlegelni tudó szemmel. Isten nélkül az egész élet egy nagy hiábavalóság. Ővele gazdag áldások forrása az örökkévalóság számára.

Zak. 2:1—13.

Dec. 23. Préd. 2:1—14. Aki már az emberi bölcseséget is hiábavalóságnak ismer-te föl, hogy találna az valami értéket az anyagi dolgokban? Pedig csak ezek után

fut a legtöbb ember. Vagyon, fény, pompa, kényelem, evés-ivás, mulatozás, szerelmeskedés, nem ebben telik-e el a legtöbb ember élete, amennyiben hozzájuk juthat, amennyiben pedig nem jutottak neki osztályrészül, nem az ezek után való vágyakozás teszi-e boldogtalanná? Pedig Salamon, akinek mindenben bőven volt része, régen megállapította, hogy mindez hiábavalóság és a lélek gyötrelme. Az igazi boldogság nem a test kiéltetése, hanem a léleké.

Zak. 3.

Dec. 24. Ján. 1:1—18. „Az Ige testté lett” ez a karácsonynak mélységes nagy titka. Tiok, — mert ki sejtette volna, hogy abban a tehetetlen gyermekben, aki ott egy egyszerű jászóban fekszik, Istennek teljes dicsősége van elrejtve? Nem sejtette akkor senki, csak Isten nyilatkoztathatta ki. Ma is csak Isten nyilatkoztathatja meg előttünk a gyermek Jézusban rejlő dicsőségét, minden alázatos, engedelmes és vágyakozó szív előtt.

Zak. 8:1—8.

Dec. 25. Luk. 2:1—14. A régi, kedves karácsonyi történet mindig új. Új, mert minden egyes emberi szívnek külön kell megértenie, s ha igazán megértette, akkor a szív is megújul, s az új szív új értelemben látja a karácsonyi történetet. De aki megértette, annak számára is új marad, mert soha be nem telhet ennek a történetnek boldogító igazságával. Mindig új meg új kincseket fődöz föl a hívő szív ebben a felséges tényben: Megszületett a Megtartó, az Úr Krisztus!

Tit. 2:11—14. Máté 1:18—23. I. Ján. 3:1—5.

Dec. 26. Luk. 2:15—20. Az angyali hiradás első visszhangja a földön. A pásztorok nem kételkednek benne, hogy az angyalok hiradása igaz, de épen azért személyesen is meg akarnak róla győződni. Megindulnak, hogy saját szemekkel lássák a dolgot. S amit látnak, arról nem kéznek bizonyosságot tenni. Hadd hallja meg az öröndetes hirt mindenki! Így kell lenni ma is. Ha szivedben fölébredt a hit első szikrája, győződjél meg személyes tapasztalataiddal, hogy ha Jézusban hiszel, hited biztos fundamentumon nyugszik. S aztán erdij el és tégy bizonyosságot! Hadd hallja meg az öröndetes hirt ma is mindenki!

Tit. 3:4—7. Ján. 1:1—14. Zsid. 1:1—6.

Dec. 27. Préd. 2:15—26. Bizony, igaza van a prédikátornak, hogy minden Istennek kezében van. De jól is van ez így. Nem avval kell törődnünk, hogy ha földi életünk elmúlik, itt megkezdett munkánkat nem rontja-e el az utódunk, hanem inkább avval, hogy úgy tudunk-e itt munkálkodni, hogy ezt hallhatjuk majd az Úr ajkáról: „Jól vagyon, jó és hű szolgám, kevesen voltál hű, sokra bizlak ezután, menj be a te Uradnak örömébe.” (Máté 25:23.) Földi dolgainkat nyugodtan letehetjük Isten ke-

zébe, hogy Ő állítson beléjük olyant, akit jónak lát. Ez az igazi bölcsesség. Salamon szíve is ebben nyugodhatott volna meg, ha nem hagyta volna magát ide-oda hajlítani a saját kívánságaitól.

Zak. 8:9—18.

Dec. 28. Préd. 3:1—15. A ker. embernek is meg kell tanulni azt, hogy mindenek megvan a maga ideje, és pedig Istenlől megszabott ideje, amelyet föl kell ismerni imádkozással, csendességgel, várankozással. Isten országának munkájában is sok tévedés történt már azáltal, hogy a keresztények nem tudták kivárni Istennek idejét, hanem a maguk meggondolatlan buzgósága által vezetve megelőzték azt. De nehogy ez a gondolat meg arra vezessen bennünket, hogy mindig csak várjunk, s közben az alkalmakat elszalasszuk. Ismerjük fel az időket és alkalmakat és használjuk fel őket.

Zak. 12:8—10.; 13:1; 14:9.

Dec. 29. Préd. 9:1—11. A földi életben úgy látszik, mint ha egyforma sorsa volna a jónak és a gonosznak, a bölcsnek és a bolondnak. Mindegyiket éri jó is, rossz is. De az ember boldogsága, vagy boldogtalansága nem külső dolgokon fordul meg, hanem telkenek belső állapotán, Istenhez való viszonyán. Akik Istent szeretik, azoknak minden egyaránt javokra van, s azok azt is tudják ma már, hogy aki a feltámadott és élő Jézussal hit által egyesült, az, ha meghal is, él. S hogy a halál ne legyen számukra veszteség, megfogadják a prédikátor tanácsát, de mélyebb értelemben, s nemcsak testi ruhájoknak, hanem lelki ruhájoknak fehérségére is gondot viselnek s gyűjtenek a Szent-Lélek olajából, hogy égő lámpával fogadják a Völegényt.

Jel. 21:1—12.

Dec. 30. Préd. 12:1—16. A prédikátor sok hányattatás után végül megtanulta, s nekünk is tanítja a legfőbb dolgot. (15. v.) Az ifjabbak vegyék különösen a szívökre ennek a résznek az első három versét, az idősebbek pedig tanulmányozzák a vénységnek festői hasonlatokban elébök tárt képét (5—9. v.), s emlékezzenek meg róla, hogy a testben bizni nagy hiábavalóság. De Isten parancsolatainak megtartása megóv ifjút s öreget egyaránt minden veszélytől. S tegyük még hozzá: „A törvény vége Krisztus, minden hívőnek igazságára.” (Róm. 10:4.)

Jel. 22:1—12.

Dec. 31. Zsolt. 103. Nézz végig az elmúlt ezstendő napjain és áldjad az Urat! Ne mondd, hogy nincs miért, egész biztosan van. Miért nem találd meg a 3. vers első felének áldását? Mert bizonyára nem bántad meg a bűneidet. S akkor ez tartja vissza a többi áldást is. Még nem késő, hozd helyre a mulasztást s új szívvel indulhatsz az új esztendőbe. Béke velünk!

Jel. 22:13—21.

Vargha Gyuláné.